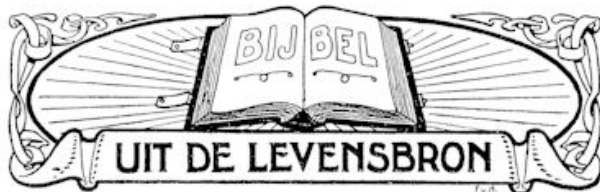

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.
 REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN“ TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
 Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

VROUWELIJKE WIJSHEID.

Om deze woorden des Konings en
 Zijner geweldigen ging de Koningin
 in het huis des maaltijds.
 Daniël 5 : 10a.

De machtige koning Belsazar, die aan zijn „grooten“ maaltijd zijn goden durft prijzen, bij het zien en gebruiken van de heilige vaten, uit den tempel te Jeruzalem geroofd, is in één oogenblik een armzalig mensch geworden. Het geheimzinnige schrift aan den wand heeft hem zóó verschrikt, dat zijn glans aan hem veranderd werd. De banden zijner lendenen werden los, zoo lezen wij, en zijn knieën stieten tegen elkander aan.

Nu is goede raad duur. Alle wijzen moeten komen met spoed, maar niemand hunner kan het geheimzinnige schrift lezen en niemand hunner kan den koning de uitlegging te kennen geven. Het zijn bange oogenblikken voor Belsazar en zijn machtigen. 't Feestmaal was zoo schitterend; de stemming zoo goed; 't was al glans en heerlijkheid en zie, nu ineens, is het huis van den maaltijd vol verschrikking.

Zoo gaat het wel eens vaker met menschen, die God niet vreezen. Eerst feestvreugde en zorgeloze genieting, een roemen in eigen kracht en voortreffelijkheid. En dan is daar het ingrijpen van de hand des Heeren, dan komt er droefheid en schrik en weg is de lichtzinnige lach, die daar speelde om de lippen;

weg is de ijdele scherts, eerst met instemming aangehoord. Het kan ook niet anders. Als de smart komt en het lijden, begeeft ons de vreugde der wereld en het treurende hart kan nergens troost of sterkte vinden.

Ontzetting heeft de gasten aan het feestmaal van Belsazar aangegrepen. Zij zijn radeloos.

Maar zie, daar komt de koningin. Zij heeft gehoord, hoe het met den koning en zijn geweldigen gesteld is. Zij heeft gehoord van die vingers, die daar schreven op den muur, van dat buitengewone, dat verschrikking en rouw heeft gebracht. En nu weet zij, dat zij iets bijzonders moet doen. 't Was geen gewoonte, dat de koningin kwam aan den feestmaaltijd, die de koning voor zich en zijn machtigen en geweldigen had aangericht. Haar vrouwelijk eergevoel deed haar verre blijven van een feest, waarop het kwam tot uitpattingen van allerlei aard. Een koningin Vasthi weigerde te komen tot den maaltijd, door koning Ahasveros aangericht.

Maar deze koningin komt. Zij stoort zich in dit ernstige oogenblik aan vorm noch etiquette. Zij weet, dat zij raad kan geven en als een echte vrouw plaatst ze zich in dit gewichtige oogenblik naast haar man. Wij zien haar gaan in de feestzaal, waar haar bedaard optreden en verstandig spreken bij de schrik en ontzetting der feestgenooten scherp uitkomt.

Duidelijk zegt ze, wat ze te zeggen heeft. „O, Koning, leef in eeuwigheid! laat uwe gedachten u niet verschrikken en uw glans niet veranderd worden; daar is een man in uw koninkrijk, in wien de geest der heilige goden is; want in de dagen uws vaders is bij hem gevonden licht en verstand en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden is: daarom stelde hem de Koning Nebukadnezar uw vader, tot eenen overste

der tovenaars, der sterrekijkers, der Chaldeën en der waarzeggers, uw vader, o Koning! omdat een voortreffelijke geest en wetenschap en verstand van eenen die droomen uitlegt, en de verklaring van raadselen, en van eenen die knopen ontbindt, gevonden werd in hem, in Daniël, die de Koning den naam Belsazar gaf; laat nu Daniël geroepen worden, die zal de uitlegging te kennen geven."

Hoe echt vrouwelijk treedt deze koningin hier op. Ze durft tegen de conventie en tegen den goeden vorm ingaan, ja, als het noodig is, en dan zegt ze klaar en duidelijk, hoe ze er over denkt, maar dat is dan ook alles. Ze beveelt niet, maar ze geeft raad. Ze dringt zichzelf niet zooveel mogelijk op den voorgrond, maar ze laat den koning weer naar voren komen.

Als zij het bevel had gegeven, dat Daniël moest geroepen worden, als zij het was geweest, die het gesprek met Daniël had geleid, de koning zou het haar zeker in dit ontzettende oogenblik niet kwalijk genomen hebben. Hij was gansch verslagen en geen heer meer over zichzelf. Iemand, die zijn ledematen niet meer beheerschen kan, die siddert en beeft als een riet, is zeker niet in staat als heerscher op te treden.

Maar de koningin spreekt hem moed in. Daar is nog raad. Daniël is er nog. En nu mag Belsazar niet meer zoo verslagen neerzitten. Hij zij weer koning. Hij bevele. Hij moet zichzelf weer meester worden.

Deze koningin heeft het begrepen, dat zij een hulpe tegenover haar man moest zijn en toen hij weer koning durfde wezen is zij bescheiden op den achtergrond getreden. Zij had haar werk gedaan, niet om te bevelen en te heerschen, maar om den koning te dienen met haar vrouwelijke wijsheid.

* * *

Stel nu de koningin tegenover den koning. Zij... de dienende en hij... de bevelende. Maar hij... de vreesachtige en zij... de kalme, moedige. Wie acht ge nu het meest? Wie schat gij het hoogst? Niettegenstaande de dienende positie, die zij hier inneemt, is zij het toch, die in waarheid beslist, wat er zal moeten gebeuren: de koning is in deze oogenblikken geen koning meer; hij is maar een arm, bang man, maar zij blijft koningin; zij blijft de hooggeplaatste vrouw, die als vrouw haar positie met eere inneemt.

Er zijn in onzen tijd veel vrouwen, die het „gelijk aan den man" doen hooren. Och, we zeggen er niets van, dat ze zoo begeerig waren naar een stembiljet. Nu ze het veroverd hebben is het haar van harte gegund. Maar dat de vrouw den man gelijk wil zijn, zie, dat is de kwaal van onzen tijd en in haar streven daarnaar gooit de vrouw haar eer weg. Want de

positie, die zij als vrouw moet innemen, is een gansch eervolle en haar eigen plaats kan zij niet prijsgeven, zonder een onschatbaar verlies te lijden.

Wij zeggen niet, dat de vrouw altijd, in alle gevallen, maar op den achtergrond moet blijven. God de Heere heeft zeer bepaaldelijk sommige vrouwen met eere een plaats doen innemen op het terrein van het publieke leven. De verstandige vrouw zal ook hier tijd en wijze weten, evenals de koningin, die, tegen de conventie in, zich naar de feestzaal begaf.

Maar wanneer in onzen tijd de vrouwen meer op den voorgrond worden gedrongen, tegen haar wil soms, moeten zij er toch naar streven, hun vrouwelijkheid niet te verliezen. Niet „het als de man" zijn, maar het als vrouw een eervolle positie innemen, zal haar voldoening geven en haar eere brengen.

Want zij worden niet het meest geacht, die „als de mannen" met mannen willen werken en wedijveren. Zij zullen geacht worden, die als vrouw hun vrouwelijke positie begrijpen en zich weten te handhaven.

Zie het maar in de historie. Daar treedt uit de geschiedenis, die ons in het boek Daniël staat opgeteekend, deze hoogstaande vrouw naar voren. Niemand zal haar de eer onthouden, waarop zij recht heeft. Niemand zal zeggen, dat zij er verkeerd aan deed, zelfstandig een besluit te nemen en zich naar den maaltijd te begeven. Ieder zal haar prijzen, omdat zij in dit moeilijk oogenblik zich naast den koning plaatst. Niemand zal haar ook van onvrouwelijkheid beschuldigen, omdat zij in deze vergadering van mannen het woord neemt en raad geeft. Maar ieder zal de tact bewonderen, waarmee ze de beslissing, of Daniël al of niet zal geroepen worden, in de hand van den koning legt.

Laat het zoo met onze vrouwen en meisjes zijn. Wij houden den nieuwen tijd niet tegen. We zouden het niet kunnen, maar we zouden het ook niet willen.

De positie der vrouw wordt een andere. Haar optreden is niet meer zoo als vroeger. Met haar wagschuilen achter horretjes en haar alleen-maar-bezoeken van theekransjes is het uit. De vrouw zal zich gereed moeten maken voor haar nieuwe taak.

Laat zij het doen als vrouw.

Wij verwachten veel van het vrouwenhart. Dit hart zegt ons soms veel beter, wat we te doen of te laten hebben, dan het mannenverstand.

Wij verwachten veel van de vrouwelijke wijsheid. De vrouw voelt vaak de dingen wel heel zuiver aan en een echte vrouw is eerlijk in haar oordeelen en besluiten.

Wij verwachten veel van de vrouw, als ze zich wil plaatsen naast den man en niet op de plaats van den man. Laat de koningin op het feestmaal van

Belsazar onze vrouwen leeren, hoe ze als vrouw hun positie kunnen hooghouden.

Ten slotte: deze koningin kende den waren God niet. De God van Daniël was haar als een van haar afgoden. Laat de christelijke vrouw zich dan door haar laten beschamen. De vrouw, door Christus vrijgemaakt, neemt een hooge positie in en heeft een eervolle taak. Wanneer zij maar dicht bij den Heere blijft, zal het wel met haar zijn. Een vrouw, die den Heere vreest, zal geprezen worden ook in den nieuwen tijd en in het vervullen van de nieuwe taak, waaronder zij haar schouders heeft te zetten.

K.

China. In China breekt de vrouwenbeweging zich steeds meer baan. Van revolutionaire smetten schijnt ze daar niet vrij te zijn, evenmin als ergens anders, maar toch kunnen we 't waardeeren, dat ook aan de Chineesche vrouwen gelegenheid gegeven wordt, zich meer te ontwikkelen.

De „Daily Mail” meldt, dat thans twintig meisjes uit China te Parijs studeeren onder voogdijschap van mej. Foume Tcheng, een der meest bekende leidsters der vrouwenbeweging in China.

Tien jaar geleden was mej. Tcheng, de dochter van een Chineesch edelman, een der leidsters der revolutionaire beweging en in die dagen heeft zij veel avonturen beleefd en gevaren doorstaan. Op 17-jarigen leeftijd weigerde zij tot echtgenoot te nemen dengene, dien haar familie voor haar gekozen had. Zij nam een persoonlijk aandeel in de revolutionaire beweging en reisde menigmaal van Tientsin naar Peking met wapens en ammunitie voor de opstandelingen. Toen de republiek eindelijk een feit was geworden, ging zij te Parijs studeeren en legde schitterend haar examens aan de Sorbonne af. Haar twintig pupillen zullen studeeren in geneeskunde, rechtsgeleerdheid, kunst en wetenschap en na afleggen harer examens als onderwijzeressen naar China terugkeeren.

Of deze jonge vrouwen, wanneer ze naar haar vaderland teruggaan, de beste leidsvrouwen voor haar zusters ginds zullen zijn, moet worden afgewacht. Hoe heerlijk zou het wezen, wanneer deze twintig onder beademing van het evangelie kwamen en als overtuigde christinnen naar haar land terug mochten keeren! Helaas zijn de toestanden in Parijs,

al is het een der hoofdsteden van het christelijk Europa, niet zoo, dat we van een verblijf aldaar, zonder meer, deze vrucht mogen verwachten.

Engeland. In Engeland is nijpend gebrek aan verpleegsters — vooral aan nieuwe jonge krachten. Men wijt dit aan den te hoogen minimum-leeftijd, dien de groote ziekenhuizen als eisch voor leerling-verpleegster stellen: 23 jaar. Op 23-jarigen leeftijd heeft een meisje dat haar eigen brood moet verdienen reeds een werkkring en weigert twee leerjaren met minimale betaling door te maken.

Amerika. In Amerika rekende men tot voor korten tijd voor de opleiding tot verpleegster drie jaar. In vier van de grootste ziekenhuizen van New-York heeft men nu onlangs dien tijd verkort. Daar is toen heftig tegen geprotesteerd, omdat men meende, dat men in minder dan drie jaar niet genoeg kon leeren. Nu opnieuw twee groote inrichtingen van Detroit den leertijd tot twee en een half jaar hebben teruggebracht en voor meisjes, die het middelbaar onderwijs hebben afgehoopen, zelfs tot twee jaar, wordt dit al veel kalmer opgenomen.

Het „Tijdschrift voor Ziekenverpleging” meent, dat men blijkbaar tot het besef is gekomen, dat er veel overbodigs werd geleerd en dat men, door dit achterwege te laten, veel tijd kon besparen.

Mohammedaansche ethiek. Dat men zelfs van Mohammedanen nog wel wat leeren kan, blijkt uit het antwoord, dat de Mohammedaansche ethiek geeft op de vraag, welke vrouwen men niet moet trouwen. De Arabier noemt maar even zes soorten: geen annana, geen mannana en hannana, geen haddaga, geen barraqua en geen saddaga.

Een „annana” is er een, die altijd zucht en klaagt en elk oogenblik een doek om het hoofd windt omdat zij hoofdpijn heeft. De „mannana” is een vrouw, die den man altijd voorrekenet en zegt: „ik heb dat of dat voor je gedaan.”

De „hannana” is een, die altijd nog over haar vroegeren echtgenoot jammert of over een kind, dat zij van een vroegeren man gehad heeft.

De „haddaga” is er een, die alles wil hebben, wat zij ziet, en haar man dwingt het te koopen.

De „barraqua” kon tweeeërlei zijn: Of zij is er een die den heelen dag haar gezicht oppoetst, of een die zich altijd ergert over het eten, altijd iets anders wil hebben, dan zij heeft.

De „saddaga” is een die altijd praat.

Mode. Nu nog een kort praatje over de mode, zooals die door de buitenlandsche „deskundigen” (maar dat zijn lang niet altijd vrouwen) wordt voorgeschreven. De rokken zullen iets langer worden (gelukkig!) en bij de mantelcostuums worden op zij pliseeringen aangebracht, waardoor